

MK
MT
Támogató író

Rebecca Reed

TIZENNYOLC
Plusz **1.**

18+

RED ZONE

Rebecca Reed

Tizennyolc

Plusz 1.

Copyright © Rebecca Reed

Kiadja a Red Zone Book

*ISBN (pdf) 978-615-6485-26-7 (epub) 978-615-6485-27-4
(mobi) 978-615-6485-28-1*

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalomjegyzék

Leszármazottak I.	6
1. fejezet.....	6
2. fejezet.....	26
3. fejezet.....	33
4. fejezet.....	37
5. fejezet.....	46
6. fejezet.....	59
7. fejezet.....	69
8. fejezet.....	79
9. fejezet.....	91
Leszármazottak II.	98
1. fejezet.....	98
2. fejezet.....	109
3. fejezet.....	122
4. fejezet.....	138
5. fejezet.....	155

6. fejezet.....	165
7. fejezet.....	176
Hiú vágyak, hiú remények	183
1. fejezet.....	183
2. fejezet.....	194
3. fejezet.....	205
4. fejezet.....	218
5. fejezet.....	230
6. fejezet.....	240
Nem pótolható	254

Leszármazottak I.

Kötődés

1. fejezet

– Normális vagy? – Iris nagy szemekkel néz. – Eszedbe ne jusson odamenni!

Lecsapja a könyvet az asztalomra, leül velem szemben, és úgy bámul, mintha tényleg megbolondultam volna.

– Nagyon sokat fizetne és igazi kihívás – mondom nem túl meggyőző hangon, pedig tudom, hogy akarom ezt a munkát.

– Lena – sóhajtja. – Azok vérfarkasok. Nőket erőszakolnak meg. Sőt, időnként férfiakra is ráfanyalodnak. Ki tudja? Lehet, fel is falják őket.

Elnevetem magam, és fáradtan megdörzsölöm az arcomat.

– Már száz éve nincsenek igazi farkasemberek. A Leszármazottak csupán nyomokban ragadozók. Át se változnak... – Széttárom a karom. – Szerencsétleneknek pont elég, hogy kirekesztjük őket, ne találjunk már ki rémtörténeteket is róluk.

Iris mérgesen vonja össze a szemöldökét, a pisze orra ráncba szalad.

– De az erőszak nem kitaláció – feleli duzzogva, majd a könyvespolcra mutat. – Fogadni mernék, hogy egy csomó írás taglalja, miért nem érdemes a közelükbe menni.

A kicsi irodámban ülünk, ami azért ennyire szűkös, mert telezsúfoltam könyvekkel. Főleg lexikonokkal.

– A legtöbb hazugság, vagy még inkább elferdített tény. Mióta nem volt semmilyen konfliktus? Hallottál a hírekben bármiféle erőszokról vagy bűntényről, amit Leszármazott követett el? – kérem számon. – Kevesen vannak, teljesen elszigetelve élnek, mégis mindenki fél tőlük. Miért?

Iris hitetlenkedve rázza a fejét, majd előredől, és rákönyököl az asztalra.

– Azért nincs erőszak, mert fizetnek a szexért. Nem félnél odamenni? Mi van, ha nem képesek uralkodni az ösztöneiken?

Nyelek egyet, és próbálom elrejteni az izgatottságomat. Sok pletykát hallani. Állítólag a szex egy Leszármazottal függőséget okoz. Elütnek az átlag férfitől. De hogy pontosan miben, azt én sem tudom, hiszen eggyel sem találkoztam még, a könyvekben pedig nem írnak erről. Csak olyanokról, hogy nem képesek parancsolni a szaporodási ösztöneiknek, ezért régen valóban előfordult, hogy nőket erőszakoltak meg. Emiatt lettek száműzve a városokból, később pedig mindenféle egyéb szörnyűségeket is rájuk fogtak, amiknek valószínűleg fele sem igaz.

Én már úgy nőttem fel, hogy a Leszármazottak nem éltek városokban, azonban most restaurátorként bejuthatnék egyikük otthonába. Nem akármilyen lehetőség ez,

hiszen egy eredeti Francetore képet restaurálhatnék, ami borzasztó nagy szakmai kihívás.

– Gondolod, hogy olyan szörnyű lenne a szex egy Leszármazottal? – dobom vissza a labdát Irisnek, ha már ez a legnagyobb problémája velük.

Ő azonnal beletúr vörös tincseibe, és hangosan felkacag.

– A fenébe, Lena! Fogalmam sincs, de én nagyon paráznék.

– Mégis mitől? Ha olyan szörnyű lenne, akkor senki nem menne hozzájuk... – vetem fel, mert tényleg az a pletyka, hogy luxus prostituáltak járnak az erdőben lévő kastélyba, bár erről se sok mindent tudok.

– Te már úgymint eldöntötted, igaz? – adja fel egy nagy sóhajjal.

– Igen. Vissza fogom hívni azt a fickót. Kell a munka, és a Leszármazottakra is kíváncsi vagyok. Mi bajom lehet? – vonom meg a vállam.

– Olyan rejtélyesek – feleli, és feláll. – Viszont megértelek. Te mindig is szeretted a kihívásokat. Mindenesetre ígérd meg, hogy nem vállalod el, ha bármi gyanúsat észlelsz velük kapcsolatban!

– Ígérem! – Megforgatom a szemem, aztán én is felállok, hogy kikísérjem.

Iris rohan vissza a munkahelyére. Egy ügyvédi irodában dolgozik titkárnőként, és csak ebédidőben ugrott át, hogy elhozza nekem a bűntörténeti könyvet, amit a főnőktől kértem kölcsön.

Amint távozik, kezembe veszem a fecnit, amire felírtam a fickó telefonszámát. Az illető valami ügynök lehet,

nem személyesen a megbízó hívott. Ez még inkább rejtélyessé teszi a Leszármazottakat. Nem járnak be a városba, mindent kiszállítanak nekik. Még a kurvákat is. Állítólag. Merthogy a fene tudja, mi igaz a sok mendemondából.

– Richard Scott – szól bele az ügynök.

– Lena Barclay, restaurátor – mondom a nevem és a foglalkozásom, hogy emlékezzen rám.

– Á, miss Barclay! Örülök, hogy visszahívott. Nos, hogyan döntött?

– Vállalom. – Megremeg a telefon a kezemben, ahogy kimondom. – Mikor kellene kezdenem?

– Ez teljes mértékben csak magától függ. Akár holnap délelőtt. A megbízóm nagyon fog örülni.

Szinte látom, ahogy vigyorg a készülékbe. *Vajon a nőket is ő intézi a megbízójának?*

– Pontosan, hogyan juthatok be a birtokra?

Egyszer már jártam arra, és tudom, hogy az egész terület körbe van kerítve kőfállal, és egy nagy, kovácsoltvas kapun keresztül lehet behajtani az udvarra, de azt zárják.

– Oda fogok szólni a megbízómnak. Csak meg kell nyomnia a kaputelefon gombját, és mondja be a nevét. Az út a főbejáráthoz visz – tájékoztat. – Bejelentem tízre. Az megfelel?

– Igen, tökéletes.

– Rendben, akkor intézkedek. A munkabérét is rajtam keresztül fogja megkapni. Ha bármi egyéb kérdése lenne, nyugodtan hívjon. – Szinte meg sem várja, hogy elköszönjek tőle, kinyomja a telefont.

Pár percig csak forgatom a kezemben a készüléket, és azon morfondírozok, jól döntöttem-e. Sajnos bennem is

élnék a rémtörténetek, pedig legbelül tudom, hogy hülyeség az egész. Ha annak idején megfelelően kezelték volna a kialakult helyzetet, nem fajulnak odáig a dolgok, hogy el kelljen üzni a lényeket. De könnyebb volt gyilkosnak és erőszaktevőnek kikiáltani őket, mintsem megkeresni a megoldást a problémára. Szinte az egész fajt kiirtották, aztán végül maguktól kihaltak, hisz annyira elszigetelve éltek, hogy nem tudtak párt találni maguknak. Ma már csak néhány második generációs Leszármazott él a világban, de őket sem hagyták integrálódni.

Viszont egy jelentős pozitív dolog mégis csak van az életükben. Mégpedig az, hogy gazdagok. Legalábbis, akikről hallani lehet, azok igen vagyonosak, ahogy a Blacklake mellett élő Leszármazottak is. Nem véletlenül van a tulajdonukban egy eredeti Francetore festmény, ami olyan ritka, mint a vámpírfog. Mert a vámpírok még a farkasembereknél is rosszabb sorsra jutottak. Kegyetlenül kiirtották őket.

Megrázom a fejem, és kezembe veszem a táskámat. Az irodámból a műhelyembe lépek, onnan pedig ki az utcára. Gondosan bezárom az ajtót, majd felmegyek a harmadikra, a lakásomba. Szerencsésnek mondhatom magam, mert a lakótömb alatt bérelek egy dupla garázst. Abból alakítottam ki a műhelyt és az irodát. Így nem kell mindennap keresztülvánszorognom a forgalmas városon.

Nagyon nehezen tudok elaludni, mert egyre csak a rám váró feladat és a rejtélyes megbízó jár a fejemben. Ennek eredményeként későn és meglehetősen nyüzöttan ébredek. Kávéval indítok, majd zuhanyzás után ismét ká-

vével folytatom, aztán hosszas töprengést követően kiválasztok egy szolid, világosszürke ruhát. Szőke tincseimet egy hajgumival fogom össze magasan, hogy majd ne zavarjon munka közben. Lemegyek a műhelybe, magamhoz veszem a felszerelésemet, valamint egy köpenyt is bedobok mellé, aztán kocsiba ülök, és elindulok a birtok felé.

Amint lekanyarodok a főútról az erdő felé, enyhe gyomorideg lesz rajtam úrrá. Itt már nincs forgalom, senki sem jön velem szembe. Nem kizárt, hogy az egész erdő a Leszármazottak kezében van, és ekkor döbbenek rá, hogy tulajdonképpen semmit sem tudok róluk. Azt sem, hányan élnek a birtokon, milyen idősök, férfiak-e vagy nők, esetleg házaspárok. Nem mintha számítana, de azért rákérdezhettem volna erre is az ügynöktől.

Mielőtt a kapuhoz érek, meglepetésemre mégis csak szembetalálkozok egy furgonnal. Az egyik élelmiszerbolt logóját viseli. Biztosan megrendelést szállítottak ki. Ez megnyugtat, mert ha ilyen-olyan futárok bemerészkednek a birtokra, akkor csak nem lehet olyan veszélyes, mint amivel riogatják az embereket.

Megállok a monumentális kovácsoltvas kapu előtt. Lehúzom az ablakot, és erősen kell nyújtóznom, hogy elérjem a téglafalba szerelt gombot, mert túl távol álltam meg. Egyszer csak megszűnik a sípolás, de senki nem szól bele.

– Lena Barclay – mondom be a nevem, erre megszakad a hívás, és elkezd kitérni a kapu.

Veszek egy mély levegőt, és behajtok a murvás úton. Dús növényzet mellett haladok el. Fenyők, lombhullatók

és bokrok váltják egymást, néha egy kis füves tisztást pillantok meg. Az út enyhén elkanyarodik balra, majd kiszélesedik, és feltárul előttem a villa piszkosfehér fala. Egy Mercedes áll a ház előtt, mellé parkolok le. Egyelőre csak a kézitáskámat veszem ki, és miután kiszállok, felnézek az épületre.

Számtalan osztott ablak köszön vissza rám, felettük díszes stukkók kanyarognak indákat formálva, a sarkokon angyal szobrokkal. Két helyen is rózsa fut fel magasan a falra, a bejárat környékén pedig a borostyán kezdi átvenni az uralmat.

Az épület egyértelműen nagyon régi, de látszik, hogy gondját viselik. A lépcsők viszont egészen újnak tűnnek, mintha nemrég renoválták volna őket. Szám szerint hét lépcsőfokon lépkedek fel, és megállok a dupla bejárati ajtó előtt. Nem látok csengőt, csak egy vas kopogtatót az ajtó közepén. Már nyúlnék érte, amikor az ajtó kitarul, én pedig lefagyok mozdulat közben, mert egy nagyon magas, jóképű férfi áll előttem.

– Üdv, miss Barclay! – mosolyodik el. – Julian North.

Kezem elveszik a nagy tenyerében, ahogy barátságosan megrázza.

– Csak Lena, kérem! – nézek fel rá zavartan.

– Jöjjön! – lép egyet hátra, hogy beengedjen. – Örülök, hogy elvállalta a munkát.

Nehezen térek magamhoz a meglepettségtől. Nem egy harmincas évei elején járó pasasra számítottam. És főleg nem ilyen jóképűre.

– Egy Francetore-ra senki sem mondana nemet – mosolyodok el bárgyún, és igyekszem az államot felkaparni padlóról, amikor megpillantom a pazar belsőteret.

Egyértelműen egy kastélyban vagyok. Rögvest szemben találok magam egy széles lépcsősorral, amin vastag, sötétkék szőnyeg fut végig, a korlát pedig a legmívesebb kovácsoltvas, amit valaha láttam. Azt sem tudom, hová kapjam a fejem, mert számomra ez maga a Kánaán. Az antik bútorok, csillárok, gyertyatartók, porcelánok és a temérdek festmény... Felfoghatatlan, mi érték lehet itt.

– Az Aranyteremben van – mondja Julian.

Ekkor pillantok rá újra, és a lélegzetem eláll attól a ragyogó sárga szemtől, amit eddig a fényviszonyok miatt észre se vettem. Leszármazott. Semmi kétségem felőle. Azért ez a robosztus termet, a sárga szem, a karakteres áll és a nemes vonások. Egy újabb gyönyörű dolog, amivel életemben nem találkoztam.

Gyorsan elkapom a fejem, és inkább arra koncentrálok, amerre vezet. Fekete-fehér márványlappal burkolt, széles folyosóra érünk, és benyit egy ajtón.

– Ő lenne az – mutat a szemközti falra.

Végigfuttatom a tekintetem a helyiségen. Nem kérdés, miért kapta az Aranyterem nevet. Nemcsak a tapéta aranszínű, de a bútorok huzata, a függönyök és a csillárok is. Valamiféle szalon lehet, de nem is érdekel, hanem egyenesen a festményhez megyek.

– Amint látja, egyre mélyebbek a repedések. – Julian kellemes, mély hangját visszhangozzák a falak.

– Lenyűgöző – bukik ki belőlem, hisz eddig ezt a képet csak fotókon láttam. – El kell távolítani az elsárgult lakkozást, aztán megtisztítani – felelem izgatottan, és az ujjaimat finoman végighúzom az alsó részén, amit felérek. – Utána újra élénkebbek lesznek a színek. A repedéseket is megpróbálom eltüntetni, valamint majd konzerválom.

A kép egy vallási rítust ábrázol. Hívek állják körbe az áldozati oltárt, amelyen egy bárány fekszik, mellette egy pap áll, kezében egy magasba emelt, véres késsel. A háttérben egy templom látható, ám a kép már túl sötét, alig kivehető az épület. Mivel ismerem a történetét, így pontosan tudom, hogy a helyszínt a mai napig nem tudták beazonosítani, így csak feltételezik, hogy Francetore fantáziájának műve lehet. Mindenesetre valóban lenyűgöző ez az aprólékosság, ahogyan a művész dolgozott. Az én feladatam az lesz, hogy ezt a kidolgozottságot újra láthatóvá tegyem.

– Magára bízom – szólal meg újra Julian mellettem.

Felpillantok rá. Egy egész fejjel magasabb nálam, sötétbarna haját rövidre vágva hordja. Fekete inge alatt feszülő bicepsze olyan széles, hogy valószínűleg a két kezemmel sem érném át. Egy óriás. Vagy csak én vagyok törpe. Hozzá képest biztosan.

– Alig várom, hogy hozzákezdhessek – biccentek, aztán újra körbenézek a teremben. – Itt kellene dolgoznom?

– Nem. Van egy műteremféleségünk. Jöjjön – int Julian, és újra elindulunk valamerre.

Muris, mert amíg ő egyet lép, én majdnem kettőt, és kapkodnom kell a lábaimat. Észreveszi, halványan elmosolyodik, és lelassít.

– Ha nem vagyok indiszkrét, szabad tudnom, mennyien élnek ebben a kastélyban? – kérdezem, miközben elhaladunk egy életnagyságú női szobor mellett.

Julian halkán felnevet.

– Csodálkoztam, hogy eddig nem kérdezett semmit. Tudom, hogy sok minden érdekelné, Lena.

Ahogy kimondja a nevem, megborzongok.

– Ez valóban így van – ismerem be –, de nem szeretnék tolakodó lenni.

Benyit egy újabb ajtón, és megáll. Ahogy lenéz rám, attól újabb borzongás fut végig rajtam. Elképesztően szép szeme van.

– Csak ketten lakunk itt Orlandóval. Ő a legjobb barátom. – Int, hogy menjek beljebb.

– Maga fest? – csodálkozok el a bent lévő képek és állvány láttán.

– Nem, Orlando próbálkozik vele, de kérem, tegezzen. Nem kell ilyen hivatalosnak lennünk.

Elmosolyodok az ajánlatára.

– Rendben, akkor te se magázz. – Odalépek egy képhez. – A barátodnak van érzéke hozzá.

– Akkor majd dicsérd meg, azzal lekenyerezheted – nevet Julian, és én azon kapom magam, hogy szeretem hallani ezt a nevetést.

– Nem fog haragudni, amíg kitűrom egy időre? – kérdezem, mert a nagy asztalt középen biztos, hogy elfoglalom.

– Kibírja – vonja meg Julian a vállát. – Kérsz egy kávét vagy teát, mielőtt bármihez hozzákezdnél?

– Egy teát, elfogadok. Két kávét is ittam indulás előtt – csacsogom, és úgy érzem, minden korábbi szorongásom semmivé lesz. Nincs itt semmilyen szörny, csak egy, esetleg két helyes pasi, akik arra kényszerültek, hogy ezen a csodás birtokon éljék le az életüket.

– Hú! – ámulok el, amikor meglátom a modern konyhát. – Erre aztán nem számítottam.

– Tudom, elüt a ház többi részétől, de haladni kell a korrall – mondja Julian, és teafőzőt vesz elő. – Hobbim a főzés, és a gépek nagy segítségemre vannak benne.

A kezével jelzi, hogy foglaljak helyet az egyik bárszéken. Megteszem, és onnan is szemügyre veszem a konyhát. Maga a konyhabútor csupa fa, és tényleg tele van gépekkel. Olyanokkal is, amikről azt sem tudom, mire való. Serpenyők lógnak a fejem felett, ettől egészen vidéki hangulata van a helyiségnek. Nagyon tetszik.

– Csupa meglepetés ez a birtok – mondom egy elismerő sóhaj kíséretében.

– Elárulod, min lepódtél meg? A konyhán kívül, persze. – Julian mosolya szívdöglesztő.

– Először is rajtad – vallom be. – Idősebb férfira vagy nőre számítottam.

– Egy szörnyszülöttre, aki nőket erőszakol meg?

Megdöbbenek a kérdésén, és egészen zavarba hoz vele.

– Én...

Julian közbevág.

– Tudom, milyen pletykák keringenek rólunk. Semmi gond, ha rosszat gondoltál, vagy esetleg tartottál tőlünk.

De megnyugtatlak, semmilyen kellemetlen atrocitás nem fog érni.

A hangja megnyugtató, és mivel ezt már egészen komolyan mondja, úgy érzem, tényleg nincs miért aggódnom.

– Köszönöm. – Elveszem a felém nyújtott csészét. – Valóban sok dolgot hallani, és könyveket is olvastam rólatok. Azonban nem gondoltam semmi rosszra.

– Ne sértődj meg, de csodálkoznék, ha ez igaz lenne – feleli. – Nincs ember, aki ne fenntartásokkal lépne be a birtokra.

Sejtem, hogy nem akar kínos helyzetbe hozni, hanem csupán őszinte, így én is szeretnék az lenni, csak hogy a téma nem túl hétköznapi.

– Rendben, igazad van. Rettenetesen izgultam és aggódtam is, vajon jól döntöttem-e, de gyorsan sikerült eloszlatoznom a kételyeimet – vallom be szemlesütve.

– Valóban? – kérdezi Julian derűsen. – És miből gondolod, hogy öt perc múlva nem foglak gerincre vágni az asztalon?

Félrenyelem a teát, és köhögni kezdek. Ijedten kapom rá a tekintetem. Julian arca komoly. Megfagy a vér az ereimben, és még mindig fuldoklok, mire ő elneveti magát.

– Istenem! – takarom el a szemem a kezemmel. – A frászt hoztad rám!

A csészéje fölött pillant rám.

– Jó tudni.

– Nem úgy értem... vagyis... Te jó ég! – Érzem, hogy fülig pirulok. *Mégis mi a fenét akartam mondani neki? Azt, hogy amúgy nem félnék attól, hogyha gerincre váгна?*

Kineveti a zavaromat. Nem csodálom. Röhejesen viselkedek, bár fogadni mernék, szándékosan hozott zavarba. Talán csak tesztel.

– Jól áll neked, ha elpirulsz – mondja.

– Kérlek, Julian! – nézek rá rosszállóan.

– Oké, leálltam – emeli maga elé a kezét. – Ritkán van jó társaságom.

– Ezt sértésnek veszem – érkezik egy másik, hasonlóan mély hang mögülem.

Kíváncsian fordulok meg. Nem hittem, hogy valaha látni fogok egy légtérben két, ennyire szívödöglesztő pasit. *Minden vérfarkas ilyen szép volt?* Mert ha igen, nem igazán értem azokat az erőszakokat. *Ki ne akarna ilyen férfiakkal ágyba bújni?*

– Orlando – biccent Julian a sötétszöke férfi felé –, bemutatam a restaurátorunkat, Lenát.

– Örvendek – nyújtja felém a kezét Orlando. – Látom, a barátom máris feltartja a munkában.

– Nem kell magáznod a hölgyet, és nem tartom fel. Lena csak most érkezett – vág vissza Julian.

– Valóban nemrég jöttem, de alig várom, hogy hozzákezdhessek. – Felállok. – Behozom a kocsiból a felszerelésemet.

– Megérkezted, és máris menekül – szúr oda Julian a barátjának.

– Nem vagyok biztos benne, hogy előlem. – Orlando vállon csapja Juliant, aztán a kávéfőzőhöz lép.

Mosolyogva csóválom a fejem a csipkelődésükön.

– Hozom a képet – szól utánam Julian.

Visszanézek, és bólintok, mielőtt kimennék a házból. Kicsit úgy érzem magam, mintha valami különös világba csöppentem volna. Ez a gyönyörű kastély és ez a két nem akármilyen férfi... Mintha nem is igaziak lennének. Pedig eléggé annak tűnnek.

Kilépek az ajtón, és rögtön azon tanakodok, vajon hol van a személyzet. Kizárt, hogy ezt a hatalmas házat Julian és Orlando tartsa rendben, a kertről nem is beszélve. Biztosan vannak alkalmazottak. Ezen eltűnődve veszem ki a táskámat a csomagtartóból, majd visszamegyek a konyhába, ahol már csak Orlandót találok.

– Nos, mi a véleményed? Menthető a kép? – érdeklődik, közben éppen csak, hogy felpillant a kezében tartott papírlapból.

– Mindenképpen – bólintok. – Viszont láttam a te képeidet is. Nagyon tehetséges vagy.

Rám emeli a tekintetét. Az ő szeme nem sárga, mint Juliannek, hanem zöldesszürke. Egészen különleges. Viszont az arca épp olyan karakteres, de lágyabbak a vonásai. Talán fiatalabb is Juliannél.

– Csak próbálkozom. El kell ütni az időt valamivel – mondja, és felemelkedik. – Átkísérlek.

– Az jó lesz – mosolygok –, mert szerintem eltévednék.

Orlando előékenyen elveszi tőlem a táskát. Magassága alig múlja alul Julianét.

– Nem olyan bonyolult – mutat előre a kezével. – A lépcső melletti folyosón a harmadik ajtó.

– Megjegyzem – bólintok, és követem.

A műterem asztalán már ott pihen a festmény, Julian pedig épp a többi képet pakolja összebb.

– A felszerelésedhez nem mertem nyúlni – mondja a barátjának.

– Azt nagyon jól tetted – morogja Orlando.

Rápillantok, de nem látszik mérgesnek. Meg kell szoknom, hogy alaptól ilyen a hangszínük. És úgy tűnik, gyakran piszkálják egymást.

Elkezdem kirakni a felszerelésemet egy üres polcra. *Luxus prostituáltak* – ugrik be hirtelen, és ismét a két férfira sandítok, akik lassan rendet tesznek a helyiségben. Ez az első pletyka, amit igaznak sejtek. Végül is, két egészséges férfi. Természetes, hogy vannak igényeik. Azonban felmerül bennem a kérdés, miért nem keresnek maguknak párt. Fogalmam sincs, náluk ez hogyan működik. Egyáltalán különböznek-e tőlünk, mert így ránézésre, a szemükön és a testalkatukon kívül ugyanolyanok, mint mi. De hát lényegében ők is emberek, csupán egy kis farkasvér csörgedezik az ereikben.

– Így már kényelmesen hozzáférsz mindenhez? – Julian az utolsó képet is beleállítja egy tartóba.

– Igen, tökéletes lesz. – Odalépek a festményhez, és máris azt nézem, hogyan kezdjek hozzá.

– Nem fogunk zavarni, de ha bármire szükséged lenne, engem a konyhában megtalálsz. Orlando pedig... – néz kérdően a barátjára.

– Én a saját lakrészemben leszek, úgyhogy ma Julian társaságával kell beérned.

– Rendben.

Eltűnődve nézek utánuk. Orlando kissé távolságtartónak tűnik, ám nem mondanám barátságtalannak. Ha-

mar rájövök, hogy mindent tudni szeretnék ezekről a férfiakról, és abban reménykedek, az itt eltöltött idő alatt jobban megismerhetem őket. Rengeteg kérdés zakatol a fejemben, de a munka legalább ugyanannyira izgat, úgy-hogy előveszem a köpenyemet, és nyomban nekilátok.

Legelőször a mikroszkópomra van szükségem, ugyanis, mielőtt hozzákezdenék, tudnom kell, milyen állapotban van a festmény. Fontos a vászon szövése, a festékrétegek minősége, mert nem mindegy, mennyire erős vegyszerrel nyúlok hozzá. Aztán majd több, kis részen ki kell kísérleteznem, melyik lesz a megfelelő anyag, amivel eltávolíthatom a lakkréteget. Ezt a folyamatot szeretem a legjobban, mert a sárga lakkréteg alatt rögtön feltárul a festmény igazi színe.

Belemerülök a munkába. A vászon majdnem, hogy tökéletes állapotban van. Megfelelő körülmények között tárolták. Teszek-veszek, várakozok, keverek, kaparom a felületet, újra keverek, nézem az eredményt, és fel sem tűnik az idő múlása.

– Nem fáj a lábad abban a cipőben? – Julian áll az ajtóban, kezében egy tányérral, rajta egy szelet süttivel. – Ezt neked hoztam, gondoltam, biztos megéheztél, hiszen már ebédidő is elmúlt.

– Milyen figyelmes vagy, köszönöm! – Leveszem a kesztyűmet. – Ilyenkor nem igazán szoktam enni, a cipő viszont valóban kényelmetlen kicsit.

Átveszem a felém nyújtott tányért. Julian tetőtől talpig végigmér, a lábamon hosszabban elidőzik.

– Nem hiszem, hogy lenne itt cipő gyerekméretben. Megforgatom a szemem a poénján.

– Nem élhet mindenki Jeti tappancsokon – vágok vissza, és kezembe veszem a gyümölcskrémes pitét.

– Farkas – javít ki Julian nevetve, és felpattan az ablak alatt lévő keskeny asztalra. – Ha befejezted, mesélsz róla, hogy haladsz?

Tele szájjal bólogatok. Ő türelmesen megvárja, amíg lenyelem az utolsó falatot is, majd figyelmesen hallgatja a kiselőadásomat. Úgy tűnik, érdekli, mert egy idő után leszáll az asztalról, és kérdezget. Mindent elmagyarázok és megmutogatok neki.

– Elképesztő vagy. – Lány hangja suttogásnak hat a fülem mellett. Végigfut rajtam a szokásos borzongás. Már nem először, amióta itt vagyok.

– Ez kémia. – Nyelek egy nagyot. Meg sem merek mocnani, mert túl közel áll hozzám. Az előttem lévő képet bámulom mereven.

– Színtiszta kémia – ért egyet velem, és ebben a pillanatban azt érzem, hogy nem a festmény tisztításáról beszél.

És akkor valami olyan történik, amire egyáltalán nem számítok. Julian váratlanul megszaglássza a nyakamat. Döbbenet pördülök meg. Ő abban a pillanatban felemeli a fejét, és hátrébb lép.

– Ne haragudj, csak ösztön! – Zavarban van. Különös ez egy ilyen hatalmas, erős férfitől.

– Oké – dadogom. Mindketten kerüljük egymás tekintetét. – Nem ijedtem meg – mondom gyorsan –, csak meglepett. Sok ilyen szokást örököltetek?

A kérdésem mögött őszinte kíváncsiság bújik meg, semmi hátsószándék nincs benne. Remélem, ezt ő is érzi.

Julian újra az ablakhoz sétál, majd visszanéz rám.

– Van néhány, nem túl sok. A legtöbb fölött tudunk uralkodni.

Van olyan, amelyiken nem?

– Értem. Ez furcsa, de igazából aranyos szokás – mosolyodok el.

Meglepem a válaszzal, mert az arca felderül és visszaül az asztalra.

– Az egyik ilyen a szaglászás. Nagyritkán megfedezek magamról. A másik, a hangok. Tudok morogni. – Megrántja a vállát.

– Komolyan?

– Igen. Leginkább akkor, ha indulatos vagyok. Lényegében ugyanúgy, mint az emberek általában, csak ez kissé ijesztőbb.

Próbálok elképzelni, ahogy Julian felmordul. Már önmagában az ijesztő lenne, ha mérges, nemhogy ha hangot is adna mellé. Mégis, a fejemben rendkívül dögösnek találom ezt.

– És mi van még? – tudakolom óvatosan, hátha az is kiderül, mi az, amin nem tud uralkodni.

– Apróságok. Még él bennem a falkaösztön, de ez kimerül Orlando barátságában. Vakon bízunk egymásban.

– Nem érintkeztek más Leszármazottakkal?

Julian megrázza a fejét.

– Személyesen nem, hisz törvény tiltja, hogy emberek közé menjünk. Egy utazás során az elkerülhetetlen. Ők viszont jöhetnek közénk, ha önként vállalják.

– Ebbe bele sem gondoltam – pislogok elképedve. – Akkor sosem mozdultok ki?

– Én ritkán, mert a szemem miatt felismernek, a kontaktlencsét pedig nem bírom – mutat Julian az arca felé.
– Viszont Orlando néha el szokott vegyülni. Neki... – itt egy másodpercig keresi a szavakat – vannak bizonyos igényei.

Némán figyelem. Sejttem, hogy az igények alatt mit ért, viszont ebből számomra nem derül ki, ő hogyan oldja meg a saját igényeit. Valószínűsítem, hogy a prostituáltak miatta járnak ide.

– Értem – felelem végül. – Ez nagyon nehéz lehet.

– Nos, van internet, a világ nem zárult be előttünk – mosolyodik el Julian. – Ezenkívül többen is rendszeresen járnak a birtokra, úgyhogy találkozunk emberekkel. Csúppán kicsit más körülmények között, mint általában szokás.

Ez újabb rejtélynek tűnik, azonban nem tudok tovább kérdezősködni, mert Julian újra leugrik az asztalról.

– Hagylak dolgozni, de a konyhám továbbra is nyitva áll előtted. Egyél és igyál munka közben, mert ha nem, én magam viszlek ki. – Rám kacsint, majd távozik.

Nem túlzok, ha azt mondom, totálisan bezsongtam ettől a pasitól. Valami elképesztő szexuális kisugárzása van. Az alkata, a hangja, a viselkedése és a szeme... A szeme egészen vadító.

Veszek egy mély levegőt. Nehéz újra visszatérnem a munkához. Túl sok mindent nem tervezek mára, mert eléggé eltelt az idő, és a tisztítási folyamathoz csak holnap szeretnék hozzákezdeni. Inkább megvizsgálom a keretet, mert azt is javítani kell néhány helyen, és lejegyzem egy

papírra, mit kell beszereznem hozzá. Ezután újra ellenőrzöm a tesztablakokat a felületen, és a keverési arányt szintén felírom. Utána már nincs más dolgom, mint összehajtogatni magam után. A köpenyt is leveszem, összehajtván az asztalra fektetem. Mindent itt hagyok, kivéve a kézitáskámat.

Juliant nem találom a konyhában, viszont hangokat hallok az étkező melletti átjáró felől, így elindulok arra. Kiderül, hogy az óriási nappalit rejti maga mögött. Julian ott sétálgat, fülén a telefonjával. Amikor észrevesz, elköszön az illetőtől azzal, hogy holnap keresni fogja, és elindul felém.

– Végeztél?

– Igen. Holnap kilenc körül kezdenék, ha nem probléma. – A táskám fülét szorongatom a kezemben, és nagyon felfelé kell néznie rá, mert túl közel állt meg hozzám.

– Persze, hogy nem. Ugyanúgy csengess be. Én itt foglak várni.

Ez olyan kedvesen hangzott a szájából, hogy szélesen elmosolyodom.

– Akkor – toporgok tétován –, viszlát, reggel!

Egészen a kocsimig kísér, és integet, amikor elhajtok.

2. fejezet

– Komolyan? – Iris elképedve mered rám.

Nem hazafelé vettem az irányt, hanem hozzá, mert egyrészt meg kellett nyugtatnom, hogy még senki sem falt fel, és főleg nem erőszakoltak meg, másrészt muszáj volt elmesélnem neki, mit láttam a birtokon. Természetesen pár apró momentumot kihagyok, mint például Julian fanyar humorát arról a bizonyos gerincre vágásról, amit azóta sem tudok kivenni a fejemből.

– Lefotóznám őket, de nem hiszem, hogy engednék – tűnődök. – Viszont tudok festeni...

Az ötlet egészen felvillanyoz. Meg szeretném örökíteni ezt a két tökéletes hímet, mert nem hiszem, hogy az életben találkoznék még hasonló adottságú férfiakkal.

– Az jó lenne – bólogat a barátnőm. – És tényleg nem láttál rajtuk semmi furát?

– Mire gondolsz? – értetlenkedek. Irisnek mindig is túl élénk volt a fantáziája.

– Nem tudom. Agyarak, szőrös hát, éhes tekintet... – sorolja, és nem bírom ki nevetés nélkül.

– Basszus, Iris! Egyáltalán figyeltél rám? Az előbb meséltem neked, hogy milyen jól néznek ki. És mit gondolsz, levetkőztek előttem? Honnan tudnám, szőrös-e a hátuk? Meg amúgy is, kit érdekel? – háborgok, de közben még mindig nevetek.

– Jó, csak nem szeretném, ha valami bajod esne. Viszont most megnyugtattál.

Ezután a kastélyról és a munkáról is beszélek, végül elköszönök, mert rettenetesen fáradtnak érzem magam. A

koncentráció és az ácsorgás eléggé kivette az erőmet, úgyhogy ezen az estén nem forgolódom álmatlanul az ágyamban.

A kipihentség meg is látszik rajtam, mert reggel tele vagyok energiával. Ezúttal színesebb ruhát választok magamnak, történetesen egy fehér alapon vörös rózsásat, és még egy kicsi sminket is dobok fel. Azonban, amikor a parfümért nyúlok, elmélázok egy rövid időre. *Vajon mennyire szereti Julian a mesterséges illatokat?* Ha szaglászna, akkor bizonyára sokkal érzékenyebb az orruk, mint a miénk. Végül úgy döntök, a lehető legkevesebb illatanyagot fújom magamra, azt is csak távolról.

A nem túl hosszú autótút után kellemes várakozással telve sétálok a bejáratig, immáron egy kényelmes szandálban. Az ajtó ismét kitárul mielőtt kopogtattam volna, és meglepetésemre Orlandót pillantom meg mögötte.

– Jó reggelt! – üdvözl barátságosan. – Remélem, nem reggeliztél, mert Juliant megszállta valami kerge séf szelleme.

– Micsoda? – nevetem el magam, és beljebb megyek.

– Szerintem egész hétre előre elkészítette a reggelit – tájékoztat Orlando, de akkor már én is érzem a finom illatokat.

Azt hiszem, szerelmes vagyok a kötényes Julianbe. A hatalmas férfi a konyhában szorgoskodik, egy sötétszürke kötényben, ami alatt fehér pólót visel, és az izmai... Te jó Isten! Meg szeretném érinteni.

– Helló! – ereszt meg felém egy ellenállhatatlan mosolyt, és máris maga elé emeli mindkét kezét. – Tudom!

Ne mondj semmit! Szinte soha nem látunk vendégül senkit, és kissé elragadtattam magam.

– Kissé? – Orlando karba tett kézzel a hűtőszekrénynek dől.

– Ki fogja mindezt megenni? – kérdezem a pulton sorakozó ételek láttán, aztán leesik, és Julianre kapom a tekintetemet. – Ugye, nem én vagyok a vendég?

– Nem. Vagyis de – vallja be zavartan.

Ez a pasi imádnivaló.

Orlando unottan grimaszol, aztán leemel a pultról egy tányért, amin valami különleges omlett van, majd csak úgy, állva falatozni kezd.

Ismét Julianre nézek, ő pedig ártatlan szemekkel pislog rám.

– Nem vagy vendég, de miattad csináltam több ételt, mert tegnap se jöttél ki enni – mutogatja, aztán elneveti magát. – A fenébe! Minek magyarázkodom? Tegnap mondtam, hogy szeretek főzni.

– Hú! – fújok egyet. – Gabonapelyhet reggeliztem, de a kedvéért megkóstolok valamit.

– A sajtos muffint – vágja rá Julian gyorsan. – Azt nem szabad kihagynod.

– Az tényleg jó – mondja Orlando tele szájjal. – De valószínűleg rá fogunk unni, mert egész héten ehetjük.

– Fogd be! – löki meg Julian, és máris tányérra pakol néhány darabot, mellé még fánkot is tesz.

Elveszem tőle, és miközben ők tovább gyilkolják egymást, mosolyogva átmegyek a műterembe. Kezembe veszek egy muffint, és amíg elmajszolom, addig távolról a

képet nézem. Utána egyből felveszem a kötényt, ezt követően kikeverem az oldószert. Kesztyűben és maszkban dolgozok, mert mégis csak vegyszerekről van szó.

A munka rendkívül aprólékos, és nagy odafigyelést igényel. Lassan haladok, de amikor először megpillantom az eredeti színeket, a szám boldog mosolyra húzódik. Kisvártatva Julian jelenik meg az ajtóban. Már vártam őt.

– Isteni a muffin – dicsérem meg, és leveszem a maszkot.

Tekintete a tányérra siklik.

– Nehéz elhinnem, mert csak egyet ettél belőle.

– Megszámoltad? Dolgoztam, de most eszek még egyet.

A kesztyűt is lehúzom. Julian a képhez lép, és megnézi, mit csináltam. Ismét kérdezősködni kezd, én pedig örömmel elégítem ki a kíváncsiságát.

– Kevesebb parfümöt tettél fel. – Megáll mellettem, de most nem olyan zavarba ejtően közel.

Belenézek azokba az igéző sárga szemekbe. Elképesztően vonzanak engem

– Arra gondoltam, hogy talán érzékeny az orrod az illatokra. A vegyszerek is zavarnak?

– A parfümöd sem zavart, csak érzékelem a különbséget – válaszolja –, de a természetes illatod jobban teszszik.

Érzem, ahogy az arcomba szökik a vér.

– Nem tudom... ilyenkor... esetleg... – dadogom – Ha akarsz, megszagolhatsz.